

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/21/2018
Identifikačné číslo spisu: 3017200077
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3017200077.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): EUROEX SLOVAKIA s. r. o., so sídlom Kopčianska, Bratislava, IČO: 50 308 343, zast. JUDr. Pavlom Čičmancom, advokátom, so sídlom Prievozská 14/A, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 7. februára 2018 č. k. 13S/21/2017-74, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 104527314/2016 z 21.12.2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín (ďalej len „správca dane“) č. 103968123/2016 z 22.09.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bol spoločnosti EUROSTONEX, s.r.o. (právny predchodca žalobcu, ďalej aj ako „platiteľ“) ako daňovému subjektu v zmysle § 68 ods. 6 Daňového poriadku určený rozdiel v sume 1.246,88 eura na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2010 znížením nadmerného odpočtu zo sumy 1.338,04 eura na sumu 91,16 eura.

2. Určený rozdiel dane vyplynul z výsledku daňovej kontroly zameranej na dodržiavanie zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z."), zachyteného v protokole z daňovej kontroly č. 103047107/2016 z 02.05.2016 (ďalej len „protokol“). Správca dane zistil, v zdaňovacom období december 2010 platiteľ porušil § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 zák. č. 222/2004 Z.z. tým, že si uplatnil právo na odpočítanie dane z faktúry č. 0482010 (int. č. DF20100093) z 31.12.2010 od dodávateľa EUROTRADEX, s.r.o. Púchov (ďalej aj len „dodávateľ“) za dodávku granitových dosiek: African Red, hrúbky 2 cm, 2 kusy, váha 600 kg, množstvo 10m² a African Red, hrúbky 3 cm, 1 kus, váha 369 kg, množstvo 4,1 m², aj keď nebolo preukázané reálne dodania tovaru, ani jeho pôvod a existencia, tak ako platiteľ deklaroval predloženou faktúrou.

II.

Konanie na správnom súde

3. Správnu žalobou podanou na Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sa právny predchodca žalobcu domáhal zrušenia napadnutého aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie, nakoľko vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

4. Krajský súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v správnej žalobe a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu a vyjadreniami účastníkov dospel k záveru, že správna žaloba nebola podaná dôvodne, a preto ju podľa § 190 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) zamietol. Mal za to, že napadnuté aj prvostupňové rozhodnutie sú v medziach žaloby v súlade so zákonom, majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v náležite zistenom skutkovom stave, ktorý bol správne právne posúdený. Krajský súd dospel k zhodnému záveru ako žalovaný, že žalobca nepreukázal, že ním tvrdené skutočnosti existujú na materiálnom základe, tak ako boli deklarované na predloženej faktúre, z ktorej si uplatnil právo na odpočet DPH.

5. Krajský súd v prvom rade poukázal na dôkazné bremeno daňového subjektu ako aj na to, že splnenie formálnej stránky na priznanie nároku na odpočet DPH vyjadrenej predloženými dokladmi je síce jednou z podmienok, aby bol na základe týchto dokladov priznaný nárok na odpočet DPH, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia.

6. V predmetnej právnej veci síce žalobca predložil správcovi dane základné účtovné dokumenty, čím si splnil svoju základnú dôkaznú povinnosť. V danom prípade však boli tieto doklady správcom dane kvalifikovane spochybnené, keď bolo zistené, že :

1) spoločnosti NDP SLOVAKIA, s.r.o., EUROTRADEX, s.r.o. a EUROSTONEX, s.r.o. boli v rozhodnom období, v ktorom sa uskutočnilo scudzovanie tovaru medzi nimi, personálne a ekonomicky prepojené prostredníctvom osoby konateľov a spoločníkov (D. P. P.);

2) spoločnosť TO-GR SK, s.r.o., fakturačne „vystopovateľná“ ako prvotný dodávateľ obchodného reťazca, je rizikovým subjektom, nevlastní žiadny investičný majetok, nemá žiadnych zamestnancov a ani reálne sídlo. Ide pritom o spoločnosť, ktorá v rokoch 2008 - 2010 fakturačne obchodovala so stratou, pričom obchodovala so spoločnosťami, ktoré so správcami dane nekomunikujú a nespolupracujú, poštu nepreberajú, nepodávajú daňové priznania, sú nekontaktné, konatelia jednotlivých spoločností sú zahraniční občania a v priebehu daňových konaní dochádza k zmene konateľov jednotlivých spoločností;

3) platiteľ dane neprehľadným skladovým hospodárstvom, skladovaním tovaru viacerých vzájomne personálne prepojených spoločností v jednom sklade vytvoril ekonomické prostredie vhodné na zneužitie práva;

4) obchodné transakcie (scudzovanie tovaru) medzi platiteľom dane ako odberateľom a jeho dodávateľom - spoločnosťou EUROTRADEX, s.r.o. boli realizované bez toho, aby došlo k pohybu

obchodovaného tovaru, pričom tovar sa stále nachádzal v sklade na Svätoplukovej ulici v Púchove;
5) nízka vlastná daňová povinnosť na DPH platiteľa dane od roku 2010 do júna 2013 (len 1.636,37 Eur) v kontraste s nepomerne vysokými uplatňovanými nadmernými odpočtami za uvedené obdobie v celkovej sume 318.347,32 Eur;

6) pre všetky spoločnosti v reťazci, s výnimkou platiteľa dane, platí, že nezamestnávali žiadnych zamestnancov, nevlastnili žiaden majetok, mechanizmy, technológiu, dopravné prostriedky, skladové priestory, t.j. nepreukázali, že by mali vytvorené reálne predpoklady na vykonávanie ekonomickej činnosti s deklaroványm tovarom.

7. Krajský súd zhodne so žalovaným dospel k záveru, že skutkové okolnosti opísané vyššie (a podrobne v odôvodnení v rozhodnutiach správnych orgánov) vo svojom súhrne predstavujú skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodné pochybnosti o tom, že sa deklarované obchody uskutočnili nielen fakturačne, ale aj reálne. Za tejto situácie je potom vecou daňového subjektu, aby predložil dôkazy alebo označil ďalšie dôkazné prostriedky, ktorými preukáže opodstatnenosť uplatneného nároku na odpočet, resp. odstráni pochybnosti správcu dane, s ktorými bol zákonným spôsobom pred vydaním rozhodnutia oboznámený. Uvedenou požiadavkou sa automaticky extenzívnym spôsobom nerozširuje dôkazná povinnosť daňového subjektu, tak ako v podstate tvrdí žalobca v podanej správnej žalobe.

8. Krajský súd dodal, že D.. P. P. bol v rozhodujúcom období konateľom nielen platiteľa dane, ale aj spoločností EUROTRADEX, s.r.o. a NDP SLOVAKIA, s.r.o. (teda troch zo štyroch zistených spoločností v obchodnom reťazci). Nebolo pritom preukázané, že by fakturovaný tovar mal byť na niektorom stupni obchodného reťazca týmito spoločnosťami (dodávateľom a pred ním subdodávateľom) spracúvaný zmenou (zhodnotením) jeho kvality alebo formy. Ak by za tejto situácie malo ísť o reálne dodávanie tovaru (ako tvrdí žalobca) a nie iba o fiktívnu fakturáciu (ako ustálili správne orgány), nedávalo by žiadny ekonomický zmysel, ak tovar od spoločnosti TO-GR SK, s.r.o. nenakúpil D.. P. P. priamo pre žalobcu, ale namiesto toho zvolil cestu umelého vloženia ďalších dvoch subjektov (nedisponujúcich personálnym ani materiálnym vybavením potrebným na spracúvanie tovaru) do reťazca scudzovacích transakcií, kým sa k tovaru mal dopracovať platiteľ dane. D.. P. P., konateľ žalobcu, pôsobil v rámci týchto transakcií ako ich organizátor a koordinátor, a teda je so zreteľom na všetky okolnosti zrejmé, že musel vedieť, že jedinou úlohou celého obchodného reťazca je získanie daňovej výhody. Možno súhlasiť s názorom, že ak v troch na seba nadväzujúcich článkoch obchodného reťazca (t.j. u odberateľa, dodávateľa a subdodávateľa) je konateľom rôznych spoločností tá istá fyzická osoba, nie je s ohľadom na ostatné zistenia vyplývajúce z vykonaných dôkazov logicky možné úspešne sa domáhať námietky prípadnej nevedomosti o zapojení do podvodného konania. Žalobca, na ktorom po kvalifikovanom spochybnení ním predložených dôkazov správcou dane znovu uviazlo dôkazné bremeno, neponúkol v daňovom konaní také ďalšie dôkazy, ktorými by úspešne eliminoval toto spochybnenie, nepodarilo sa mu preukázať, že spoločnosť EUROTRADEX, s.r.o. aj reálne (t.j. nielen iba fiktívne) dodala platiteľovi dane fakturačne deklarováný tovar, a preto závery správcu dane a žalovaného v ich rozhodnutiach možno považovať za také, ktoré vychádzajú z vykonaného dokazovania, pričom toto dokazovanie má oporu v obsahu administratívneho spisu.

9. Žalobca ako obozretný podnikateľ mal dbať na to, aby mal dostatok dôkazov, ktoré by preukazovali reálnosť sporného plnenia, keďže si musel byť vedomý, že pri ich absencii sa vystavuje riziku dôkaznej núdze v administratívnom konaní pri preukazovaní reálnosti tohto zdaniteľného plnenia. Za danej situácie krajský súd konštatoval, že vzhľadom na všetky okolnosti veci, najmä výsledky dokazovania, ktoré vo svojom súhrne predstavujú kvalifikované spochybnenie správnosti údajov uvedených na sporných daňových dokladoch, bolo vecou žalobcu, aby tieto pochybnosti predložením dôkazov, resp. označením dôkazných prostriedkov odstránil. Za danej skutkovej situácie však nemôže byť jeho dôkazná povinnosť splnená predložením formálne správneho daňového dokladu. Ak takéto dôkazy predložiť alebo označiť nevie, alebo neexistujú, dostáva sa žalobca do stavu dôkaznej núdze. Dôkazné bremeno daňového subjektu je možné vnímať aj ako jeho zodpovednosť za výsledok daňového konania s tým, že môžu obstať len tie daňové doklady, ktoré dorážajú skutočný stav veci. Pokiaľ voči skutkovému stavu takéto dôkazy neobstoja, je na daňovom subjekte, aby predložil iné dôkazy a pokiaľ ich nemá alebo nie je v jeho silách ho obstaráť, alebo také dôkazy nemôžu objektívne existovať, znamená to (tak ako bolo uvedené

vyššie) neunesenie dôkazného bremena so všetkými jeho následkami.

10. Krajský súd vyhodnotil za nedôvodnú aj námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci a nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov. Správne orgány vec po právnej stránke správne posúdili podľa príslušných ustanovení zák. č. 222/2004 Z.z.. Svoje rozhodnutie náležite odôvodnili s poukazom na zistený skutkový stav, pričom konali v súlade s ustanoveniami Daňového poriadku. Rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňového orgánu obsahuje dostatok relevantných dôvodov, všetky zákonom predpísané náležitosti, a preto krajský súd nemohol považovať rozhodnutia za nepreskúmateľné.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

11. Rozsudok krajského súdu napadol žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnou sťažnosťou z 04.04.2018 (č. I. 83), ktorú odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

12. Sťažovateľ uviedol, že dôvodom podanej kasačnej sťažnosti je nesprávne právne posúdenie, podľa ktorého nebolo preukázané reálne dodanie tovaru, jeho pôvod, existencia, a preto sťažovateľom tvrdené skutočnosti neexistujú na materiálnom základe a nesprávne právne posúdenie zamietnutia práva na odpočítanie DPH z dôvodu podvodného konania osoby, ktorá vystavila faktúry.

13. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd ani žalovaný v odôvodneniach vydaných rozhodnutí právne akceptovateľným spôsobom nevysvetlili vzniknutý rozpor medzi existenciou tovaru, jeho zisteným pôvodom a dodaním sťažovateľovi do skladu a vysloveným opačným právnym záverom. Krajský súd či už zámerne alebo z nepozornosti, skutkové zistenia žalovaného a správcu dane uvedené na strane 14 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a citované v bode 18 kasačnej sťažnosti neuviedol a ani sa s touto skutočnosťou nevysporiadal. Pretože skutkové zistenia opísané na stranách č. 4, 6 až 10, 13 až 18 napadnutého rozhodnutia a v bodoch 12 až 21, 30 až 38 odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyšli najavo a boli preukázané, pričom krajský súd, žalovaný a správca dane tieto vyhodnotili v rozpore s § 5 ods. 1, ods. 4 S.s.p., čl. 15 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, treba podľa sťažovateľa právne závery krajského súdu hodnotiť ako arbitrárne a protizákonné, lebo vychádzajú z nesprávnej aplikácie čl. 2 ods. 1 písm. a/, písm. b/, čl. 167, čl. 168 písm. a/, čl. 178 písm. a/, čl. 220 bod 1., čl. 226, čl. 273 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „DPH smernica“), § 49 ods. 2 písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z.z., § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 6, § 24 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Daňového poriadku na zistený skutkový stav.

14. Na základe zistených objektívnych skutkových okolností krajským súdom a žalovaným mohol byť nárok na odpočítanie DPH zamietnutý iba v prípade, ak by s ohľadom na objektívne skutočnosti bolo preukázané, že sťažovateľ, ktorému bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba zakladajúca nárok na odpočítanie, vedel alebo mal vedieť, že toto plnenie je súčasťou daňového podvodu zo strany subdodávateľa, dodávateľa alebo iného predchádzajúceho subjektu. Taká osoba sa totiž musí na účely DPH smernice považovať za účastníka na tomto podvode, a to bez ohľadu na to, či má, alebo nemá prospech z opätovného predaja tovaru alebo poskytnutia služieb v rámci ním uskutočnených zdanieľných plnení na výstupe. Vykonané dokazovanie vo veci ale nebolo zamerané na preukazovanie subjektívnej stránky konania D.. P.. Jeho vedomosť o podvode krajský súd a správne orgány vyvodili len z objektívnych okolností, ktoré vyhodnotili v rozpore s objektívne zistenými skutočnosťami preukazujúcimi opak.

15. Sťažovateľ mal za to, že v prerokovávanej veci výsledky vykonaného dokazovania neumožňujú preukázať, že by sťažovateľ zavinil nezákonnosť alebo daňový podvod. Preto ani nebol dôvod na zamietnutie práva na odpočet DPH. Sťažovateľ bol toho názoru, že právny záver o absencii materiálneho

podkladu k predloženým dokladom, ktorý si osvojil krajský súd v zhode so žalovaným a správcom dane je nesprávny, založený na vytvorených fiktívnych konštrukciách - podmienkach a predpokladoch, ktoré však nijakým spôsobom nespochybňujú nakúpenie, dovezenie a následnú kúpu a predaj tovaru do a zo skladu sťažovateľa.

16. Krajský súd v bodoch 37 a 38 odôvodnenia rozsudku doplnil schému vytvorenú správnymi orgánmi ohľadne subjektívnej stránky vedomosti konateľa sťažovateľa o podvode a dospel tak napriek objektívnym dokazovaním zisteným skutočnostiam k nesprávnym právnym záverom o podvode, čím zaťažil vydané rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.

17. Argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v bodoch 16 až 24 kasačnej sťažnosti je v súlade so súvisiacimi rozsudkami Súdneho dvora EÚ (sťažovateľ ich vymenoval).

Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd a žalovaný pri rozhodovaní dôsledne neriadili v kasačnej sťažnosti citovanými ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavy Slovenskej republiky, DPH smernice, zák. č. 222/2004 Z.z., Daňovým poriadkom ale ani judikatúrou súdov, ktorá tvorí prameň práva a je záväzná pre všetky sudy a orgány verejnej moci aplikujúce právne predpisy v konkrétnych prípadoch. Z odôvodnenia rozsudku podľa sťažovateľa nie je možné bez pochybností zistiť, akými relevantnými úvahami bol krajský súd vedený, keď zo skutkového stavu preukazujúceho opak vyvodil záver, že sťažovateľ porušil § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) a § 51 zák. č. 222/2004 Z.z.

18. Právne závery krajského súdu o absencii materiálnej stránky spočívajúcej v zisteniach, že tovar nebol sťažovateľovi nikdy dodaný, že tovar nezmenil vlastníka, že pôvod tovaru uskladneného v tom istom sklade sa nedá zistiť, že vystavená faktúra za tovar je fiktívna, na základe čoho v zhode so žalovaným a správcom dane dôvodne ustálil, že predmetné zdaniteľné plnenie nebolo reálne uskutočnené, že správanie konateľa sťažovateľa treba hodnotiť ako podvodné, sú založené na ľubovôli bez akejkoľvek racionálnej opory v objektívne zistených skutočnostiach.

19. S poukazom na vyššie uvedené sťažovateľ žiadal, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať trovy konania.

B)

20. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 16.04.2018 (č. l. 97) žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú, nakoľko sťažovateľ v kasačnej sťažnosti proti uviedol v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu na krajskom súde. Žalovaný v plnom rozsahu trvá na svojich záveroch uvedených v napadnutom rozhodnutí, ako aj v stanovisku k žalobe, to znamená, že napadnuté rozhodnutie ako i prvostupňové rozhodnutie považuje za vydané v súlade s právnymi predpismi.

IV.

Právne názory kasačného súdu

21. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „Najvyšší súd“) konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 2 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná.

Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. januára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

22. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum

prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

23. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario § 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) S.s.p.]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod S.s.p.), ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti uplatneným dôvodom.

24. Vo veci je potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. Sporným medzi účastníkmi bol výklad ustanovení zák. č. 222/2004 Z. z. v nadväznosti na to, či sťažovateľovi vznikol nárok na uplatnenie odpočítania dane za zdaňovacie obdobie december 2010.

Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku v znení relevantnom pre prejednávanú vec správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 3 ods. 6 Daňového poriadku v cit. znení pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku v cit. znení daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, 2)

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v cit. znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

25. Z administratívneho spisu pre kasačný súd nasledujúce vyplýva, že správca dane vykonal u platiteľa dane daňovú kontrolu na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie roku 2010. Dňa 02.05.2016 bol vyhotovený protokol z daňovej kontroly, z ktorého okrem iného vyplýva, že platiteľ dane patril do skupiny cca 11 spoločností, v ktorých v čase realizácie zdaniteľných obchodov boli navzájom konateľmi, spoločníkmi alebo členmi dozornej rady D.. P. P., E. P. T. P. O..

26. K dodaniu tovaru na základe vyjadrenia konateľa spoločnosti malo dôjsť v obchodnom reťazci spoločnosť TO-GR SK, s.r.o. - NDP Slovakia, s.r.o. - EUROTRADEX s.r.o. (dodávateľ žalobu) a žalobca. Dodávka tovaru bola uskutočnená v skladových priestoroch na Svätoplukovej ulici v Púchove, pričom tovar pred nákupom a po nákupe nezmenil miesto skladovania. Za spoločnosť EUROTRADEX, s.r.o. konal D.. P. P., ktorý bol súčasne aj konateľom žalobcu. Dňa 13.05.2013 táto dodávateľská spoločnosť zanikla v dôsledku zlúčenia a jej nástupníckou spoločnosťou sa stala spoločnosť Tritom SK, s.r.o., Piešťany v mene ktorej konal opäť D.. P. P.. Následne sa spoločnosť NDP SLOVAKIA, s.r.o. sa stala v dôsledku zlúčenia právnym nástupcom spoločnosti Tritom SK, s.r.o. a došlo k ďalšiemu zlúčeniu, pri ktorom zanikla spoločnosť NDP SLOVAKIA, s.r.o. a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť Grassina s.r.o.

27. Skladové priestory na Svätoplukovej ulici v Púchove využívali v zmysle zmlúv uzatvorených s prenajímateľom Real property development, s.r.o. (konateľ D.. P. P.) obchodné spoločnosti EUROSTONEX, s.r.o., EUROTRADEX, s.r.o., TRITOM SK, s.r.o., FAPA, s.r.o., NDP SLOVAKIA, s.r.o. Všetky uvedené spoločnosti boli v tom čase personálne a organizačne prepojené osobou konateľa D.. P. P.. Ku dňu 04.06.2015 bola spoločnosť Real property development, s.r.o. vymazaná z Obchodného registra a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť THESAR s.r.o., ktorej konateľom je od 23.04.2015 P. A.. Ide o osobu, ktorá má byť súčasne konateľom spoločnosti Grassina s.r.o., do ktorej sa neskôr postupne zlúčili spoločnosti TRITOM SK, s.r.o., FAPA, s.r.o., NDP SLOVAKIA, s.r.o., EUROTRADEX, s.r.o.

28. Pri ohliadke v skladových priestoroch na Svätoplukovej ulici v Púchove bolo zistené, že tu nachádzali skladové haly, nákladné motorové vozidlá a vysokozdvižný vozík. V pravej časti na voľnom priestranstve areálu sa nachádzalo 6 stojanov s uloženým materiálom - granitové dosky rôznych rozmerov a hrúbky patriace platiteľovi dane. Na jednom stojane sa nachádzala časť nakúpeného materiálu - granitových dosiek obstaraných platiteľom dane v roku 2010 od spoločnosti EUROTRADEX, s.r.o. Boli tu uskladnené aj granitové dosky spoločnosti NDP SLOVAKIA, s.r.o. Na ľavej strane areálu sa nachádzali granitové dosky platiteľa dane a spoločnosti FAPA, s.r.o., ktoré podľa vyjadrenia platiteľa dane boli v jeho vlastníctve napriek tomu, že boli označené názvom FAPA, s.r.o. V halách sa nachádzali dlažby, pomníčky, doskoviny, mramorové a kremičité piesky, konglomerát, umelý kameň označené „EUROTRADEX, TRITOM, FAPA, NDP SLOVAKIA, EUROSTONEX.“ Podľa vyjadrenia platiteľa dane materiál pochádzal z Číny a z Talianska. V jednotlivých halách bol tovar uskladnený v regáloch, ale aj na zemi. Išlo pritom o tovar viacerých spoločností. Tovar nebol jednoznačne označený.

29. Prenajímateľ priestorov, spoločnosť Real property development, s.r.o., ktorý taktiež deklaroval obchodovanie s komoditou kameň v rôznych formách, nevedol evidenciu obchodných partnerov svojich podnájomcov, ktorí následne poskytovali skladové priestory bezodplatne v zmysle dohôd o uložení svojim odberateľom. Spoločnosť Real property development, s.r.o. nevedla operatívnu evidenciu o pohybe tovaru uskladnenom v prenajímaných skladových priestoroch na Svätoplukovej ulici v Púchove, nevedla žiadnu evidenciu skladovaného tovaru pre ostatných podnájomcov, každá spoločnosť si viedla skladové hospodárstvo samostatne.

30. Spoločnosti EUROSTONEX, s.r.o., EUROTRADEX, s.r.o. a NDP SLOVAKIA s.r.o., ktoré si v reťazci navzájom predávali (scudzovali) predmetný tovar, uviedli, že tento tovar skladovali na Svätoplukovej ulici v Púchove. Sporná faktúra bola vyhotovená (ako vyplýva z pečiatky a podpisu) D.. P. P. za EUROTRADEX, s.r.o., pričom nie je potvrdené prevzatie tovaru odberateľom spoločnosťou

EUROSTONEX, s.r.o. (políčko prevzal je prázdne).

31. Na základe údajov uvedených samotným platiteľom dane vo výkazoch ziskov a strát a súvahy za roky 2009 až 2012 bolo zistené, že spoločnosť EUROSTONEX, s.r.o. dosahovala od svojho vzniku v roku 2009 iba stratu. Od roku 2010 do júna 2013 spoločnosť vykázala daňovú povinnosť na DPH len vo výške 1.636,37 eura, pričom suma uplatnených nadmerných odpočtov v daňových priznaniach na DPH spolu za uvedené zdaňovacie obdobia bola celkom 318.347,32 eura.

32. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie, podľa ktorého nebolo preukázané reálne dodanie tovaru, jeho pôvod, existencia a krajský súd ani žalovaný v odôvodneniach vydaných rozhodnutí právne akceptovateľným spôsobom nevysvetlili vzniknutý rozpor medzi existenciou tovaru, jeho zisteným pôvodom a dodaním žalobcovi do skladu a vysloveným opačným právnym záverom (bližšie body 12, 13 a 18 tohto rozsudku). Kasačný súd vyhodnotil tieto námietky za neopodstatnené.

33. Kasačný súd sa stotožňuje s odôvodením rozsudku krajského súdu, že pre uplatnenie práva na odpočítanie dane platiteľom nepostačuje len splniť jeho formálne predpoklady, t.j. predloženie dokladov s predpísaným obsahom. Faktúra alebo iný daňový doklad je z hľadiska uplatnenia práva na odpočítanie DPH nepochybne dôkazným prostriedkom, ktorý má obojstranne podporiť tvrdenie daňového subjektu, že vystaviteľ tohto dokladu (faktúry) ako dodávateľ mu naozaj tovar resp. službu dodal. Je však použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Dôkazné bremeno, že vystaviteľ faktúry je súčasne zaťažený daňovou povinnosťou, ktorej vznik sa odvíja od uskutočnenia zdaniteľného obchodu, t.j. dodania tovaru alebo služby, spočíva na daňovom subjekte (sťažovateľovi), ktorý má prostredníctvom vopred zadovážených dôkazných prostriedkov (zásada primeranej zodpovednosti podnikateľa) reálnosť dodania služby (tovaru) preukázať s prihliadnutím na vnútorné osobitosti toho ktorého podnikateľského odvetvia.

34. V prípade, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že takéto písomnosti naozaj odrážajú (a teda dokladujú) uskutočnené zdaniteľné plnenie, je možné v nich obsiahnuté informácie považovať za relevantný či rozhodujúci dôkaz. Správca dane svojimi zisteniami spochybnil, že zdaniteľné plnenia boli realizované tak, ako to je uvedené na predložených faktúrach. Správca dane má právo preveriť podrobne skutkový stav deklarovaného plnenia ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. V prípade ak považuje tieto tvrdenia za nepreukázané, vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov, avšak nemá povinnosť platiteľa zaviazat', akým konkrétnym spôsobom má okrem daňových dokladov, ktorých vierohodnosť vo vzťahu k ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov dokazovania spochybnená, preukázať pravdivosť svojich tvrdení. Týmto spôsobom dochádza k preneseniu dôkazného bremena na daňový subjekt. Bolo preto na sťažovateľovi, aby predložil také doklady, ktoré by hodnoverne potvrdili, že predmetný obchod s dodávateľom nebol uskutočnený za účelom získania daňovej výhody, čo v preskúvanom prípade nenastalo.

35. Z obsahu rozsudku krajského súdu aj z pripojeného administratívneho spisu je nesporné, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že žalobca nepreukázal, že ním tvrdené skutočnosti existujú na materiálnom základe, tak ako boli deklarované na faktúre, z ktorej si uplatnil právo na odpočet DPH. V predmetnej právnej veci žalobca predložil správcovi dane základné účtovné dokumenty, čím si splnil svoju základnú dôkaznú povinnosť, uvedené doklady však boli správcom dane, ako správne konštatoval krajský súd, kvalifikovane spochybnené. Kasačný súd poukazuje najmä na chýbajúce potvrdenie prevzatia tovaru na spornej faktúre, nedostatočne vedenú evidenciu v skladových priestoroch (nemožnosť jednoznačnej identifikácie vlastníka tovaru) a z toho vyplývajúce nepreukázanie reálneho prevodu vlastníctva z dodávateľa na spoločnosť EUROSTONEX, s.r.o.

36. V rámci daňového konania, pri preukazovaní reálneho dodania tovaru a služieb, zaťažuje dôkazné bremeno vždy daňový subjekt, v tomto prípade sťažovateľa. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, vyplýva, že:

„Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený. Žalobca ako daňový subjekt uplatňujúci si právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty neunesol dôkazné bremeno, keď jednoznačným a vierohodným spôsobom nepreukázal použitie tovaru na dodávku tovarov a služieb ak platiteľ, čím nesplnil jednu z dvoch zákonných podmienok zakotvených v ustanovení § 49 ods. 2 zákona o DPH. Uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne, a preto nesplnenie jednej z nich, tak ako je tomu v predmetnej právnej veci, znamená negatívnu aplikáciu citovaného ustanovenia § 49 ods. 2 zákona o DPH.“

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v inom konaní riešil obdobnú vec sťažovateľa, pričom kasačný súd nevidí dôvod, aby sa od záveru vyslovenom v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2019 sp. zn. 8Sžfk/33/2018 odchýlil. Kasačný súd rovnako ako krajský súd nespochybňujú, že sťažovateľ, resp. jeho právny predchodca, či dodávateľ disponovali tovarom (granitové dosky ako aj iné kameniny), spochybnená bola identifikácia konkrétneho tovaru, ktorý mal byť predmetom dodania podľa spornej faktúry ako aj skutočnosť, že bol tovar dodaný dodávateľom uvedeným na faktúre. Z citovaného rozsudku sp.zn. 8Sžfk/33/2018 vyplýva, že:

„...síce je zrejmé že spoločnosti konateľa žalobcu disponujú tovarom - kameňom, žalobca však nepreukázal identitu použitého tovaru. Dodanie tovaru v rámci obchodného vzťahu medzi personálne a ekonomicky prepojenými spoločnosťami NDP SLOVAKIA, s.r.o., EUROTRADEX, s.r.o. Púchov a žalobcom, je nereálne a formálne, nakoľko nebol preukázaný ani pôvod tovaru. Z evidencie skladového hospodárstva nebolo možné jednoznačne preukázať, že sa jednalo o tovar, z ktorého si žalobca uplatnil odpočítanie dane. Treba zdôrazniť, že nie je úlohou správnych orgánov zisťovať pôvod predmetného tovaru, je povinnosťou žalobcu, ktorý si uplatňuje odpočet DPH, na vstupe preukázať, že predmetný tovar dodal dodávateľ uvedený na faktúre, z ktorej si uplatňuje odpočet. V prejednávanej veci nielen že žalobca nepreukázal, že spoločnosť EUROTRADEX, s.r.o. dodala žalobcovi reálne predmetný tovar popísaný na spornej faktúre, ale práve naopak správca dane rozsiahlym šetrením jednoznačne preukázal, že predmetný tovar nemohla spoločnosť EUROTRADEX, s.r.o. žalobcovi reálne dodať.“

38. Podľa kasačného súdu v predmetnej veci iba samotná fyzická existencia časti predmetného tovaru v sklade sťažovateľa nepreukazuje, že tento tovar bol reálne dodaný sťažovateľovi (resp. jeho právnomu predchodcovi) spoločnosťou EUROTRADEX, s.r.o. Navyše sklad, ktorý používa žalobca, užívajú aj ďalšie spoločnosti, okrem iných i EUROTRADEX, s.r.o. Tovar v sklade podľa zistení finančných orgánov nie je v zmysle pravidiel pre skladovanie tovaru (najmä príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka) jednoznačne označený, nie je teda možné hodnoverne preukázať, že ten-ktorý tovar je práve vo vlastníctve žalobcu, či inej osoby. Vlastníctvo tovaru nemôže žalobca preukázať ani skladovými kartami, pretože skladovú evidenciu zásob vedie účelovo tak, že jednotlivé skladové zásoby nevykazujú kontinuitu. Dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte, nie na správcovi dane, preto je daňový subjekt povinný svoje tvrdenia spoľahlivo preukázať. Ak tak neučiní (čo v tomto prípade neurobil, keď sťažovateľ predložil len faktúru a k tomu súvisiace dokumenty, avšak nedokázal preukázať reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia), nemôže byť nárok na odpočet dane uznaný ako oprávnený.

39. Kasačný súd je toho názoru, že žalovaný, ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť realnosť obchodu deklarovaného faktúrou, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav veci tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a dôkazy. Správca dane nevykonával iba formálnu kontrolu dokladov, ale zameral sa

predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach.

40. Ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu z 11. júla 2018 sp. zn. 5Sžf/50/2016:

„Zákon č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, sa presne zhodujú so skutočne realizovanými plneniami.“

41. Čo sa týka tvrdenia sťažovateľa, že v jeho prípade chýba práve podmienka preukázania objektívnych skutočností, že by sa sťažovateľ svojou kúpou zúčastňoval na plnení, ktoré je súčasťou podvodu (bližšie body 14-16 a 18 tohto rozsudku), kasačný súd uvádza, že prípad sťažovateľa nebol správcom dane, žalovaným ani krajským súdom posudzovaný z hľadiska zaťaženia obchodných transakcií daňovým podvodom, ale z hľadiska neunesenia dôkazného bremena, čo bezpochyby vyplýva z napadnutého a prvostupňového rozhodnutia ako aj rozsudku krajského súdu. Aj keď žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa účasti na daňovom podvode a túto argumentáciu spomenul aj krajský súd v rozsudku, bolo to v súvislosti s povinnosťami sťažovateľa vynaložiť a prijať rozumné opatrenia a konať s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti a nie z dôvodu posudzovania prípadu sťažovateľa ako účastníka daňového podvodu.

42. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu kasačný súd dodáva, že krajský súd sa v odôvodnení správne zaoberal pre konanie relevantnými námietkami a argumentmi, a preto nemožno rozhodnutie, v ktorom krajský súd nedal podrobnú odpoveď na všetky sťažovateľom nastolené otázky bez ďalšieho za arbitrárne, nedostatočne odôvodnené či nezákonné.

Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

43. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že hoci sťažovateľ a rovnako aj žalovaný argumentoval rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora Európskej únie, ktorá je pre oblasť dane z pridanej hodnoty mimoriadne rozsiahla, tak pre správne posúdenie veci podľa názoru kasačného súdu nie je podstatné, koľko „judikátov“ ten ktorý účastník cituje, ale rozhodujúce je, k akým právnym záverom s ohľadom na obdobné skutkové okolnosti prípadu a relevantnú právnu úpravu krajský súd v tam riešenom prípade dospel.

44. Kasačný súd dospel na základe vyššie uvedeného rovnako ako krajský súd k záveru, že sťažovateľ nepreukázal, že zo strany dodávateľa bolo uskutočnené dodanie predmetného tovaru v zmysle § 8 zák. č. 222/2004 Z.z., preto im nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 zák. č. 222/2004 Z.z. a následne odberateľovi uvedenom na faktúre (sťažovateľ) nevzniklo právo na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a 2 zák. č. 222/2004 Z.z. v nadväznosti na § 51. Najvyšší súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd vec správne právne posúdil, keď žalobu zamietol. Napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 63 Daňového poriadku, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a v súlade so zákonom riadne právne posúdený. Uvedené možno konštatovať aj o rozhodnutí krajského súdu, ktoré spĺňa atribúty rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces a v konaní sa rozhodovaní krajského súdu nebolo zistené porušenie zákona (§ 440

S.s.p.).

Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že sťažovateľ nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane.

45. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd v rámci svojho konania nezaoberal. Námietky sťažovateľa uplatnené v kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. To platí aj pre judikatúru, na ktorú sťažovateľ odkazoval, a preto sa ňou kasačný súd v rozsudku bližšie nezaoberal. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda dospel k záveru o nutnosti zamietnutia kasačnej sťažnosti podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnej.

Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

46. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).